

HARTAY CSABA

Éjjel kirabolják a tél sírkamráit

Kora tavaszi esteledés.
Gyanta hűl a csonka törzsön.
Az évszak nem tud a saját létezéséről.
A gyanta sem. Az est sem tud a gyantáról.
Mégis mélyíti színeit.
Nem kell tudat, csak esemény.
Csak a vezeték, ahogy aláhúzza az eget.
Hangsúlyosak a magány áramütései.

Az árokban alvó hófolt holnap már nem lesz.
Talán már éjjel kirabolják a tél sírkamráit.
Csak az létezik, amit megérintünk,
pislákol, majd eladja magát az éjnek.
Nem születik, nem kel fel.
Nem hal meg, nem fekszik le.
Az állandóság évszaka ez.
Örök napszakban ázunk.

Öreg tavasz ez. Korai, de máris vén.
Vénülő napszakok fekete kendői.
Csattogó sátorvásznak integetnek.
Majd szélcsend, és suttogva kibeszéljük
a minket körülvevő, érinthetetlen díszleteket.
Az esteledés halmazállapota gyanta.
De nem tud rólam se az est, se a gyanta.
Az árokban alvó hófolt eladja magát a tavasznak.

HARTAY CSABA

Leoltott nappalok

Akkor maradjon január, negyvenegy felé.
A kilencvenből letörött kisebb darab ússzon.
Ne tengeren, csak parthorizontos holtágon.
Elhagyott múltam lakatlan ingatlan.
Szétrobbant izzók a leoltott nappalok.
Tobozok potyognak esős éjen.
Kitapintani a tűlevélszőnyeges közeledést.
Mindig közel voltunk. Mindig volt égve hagyott.
Hadd hagyjam égve az utolsó bolygót.
A világűr szerveimben tágul, szakad tovább.
Kilélegezzük a testetlen úr fémszilánkos útporát.
Úgy akarok visszatérni, meghívó nélkül.
Tépett szalag legyen mellemre tűzve.
Egy erodálódott emlék.
Égi réz a felejtés kiszakított kárpitja alatt.

Hasadt vágókép marad az ébredők után.
Gyűrött párnák és szűrő törek a letarolt búzamezön.
Lángok függönyei. Izzó kombájnok felvonulása.
Arat a hamu. Szétporladt búzaszem az agy.
Szétrobbant izzók a leoltott nappalok.
Vagyunk mégis, mint görbe szög a parázsban.
Mint horog az eleresztésben.
Imádkozásra emelt kézfejek, templomok romjainál.

Belenyűgšszom, hogy nem én vagyok a beszélő.
Nem a testemet élem, és nem is a logoszt.
A gyerekkor díszleteit világítom újra.
A porcelánbaba betörött arcát.
A pocsolyába ragadt tűzoltóautót.
Szétrobbant izzók a leoltott nappalok.
Mezítláb lépek édes szilánkokra.